

IKONOGRAFIE

Obec Křešice je složena z pěti částí – Křešice, Nučnice, Sedlec, Třeboutice a Zahořany. S výjimkou Zahořan se všechny připomínají v tzv. „zakládacích listinách“ litoměřické kapituly a patří k velice starým sídlům. Litoměřická kapitula byla založena knížetem Spytihněvem II. asi roku 1057 při bazilice sv. Štěpána Prvomučedníka. Panovník novou kapitulou bohatě obdaroval a o majetku byl sepsán tzv. aktový záznam, který byl později nepřesně nazýván zakládací listinou. Zachovalo se několik aktových záznamů z různých období. Nejstarší z nich existuje v originále a je zařazován do let 1057 – 1058. Později byl vyhotoven další záznam téměř shodného obsahu a jeho doslovné znění se zachovalo jako inzert v listině Přemysla Otakara I. z roku 1218. Ve starším z dokumentů se píše jen o Křešicích. V mladším jsou znovu uvedeny Křešice a pak také Sedlec; v Třebouticích patřili kapitule dva sedláci a v Nučnicích Malík s půdou. První zmínka o Zahořanech jako o statku Petrově pochází z roku 1318. Dějinné osudy jednotlivých částí dnešní obce Křešice nebyly stejné. Křešice samotné s výjimkou krátkých období, kdy patřily obci města Litoměřice (1437 - 1547; 1620 - 1621), byly vždy majetkem litoměřické kapituly. Zásluhou probošta a kapituly byl v Křešicích postaven farní kostel zasvěcený sv. Matoušovi a poprvé připomínaný v roce 1384. Od 17. století byly Křešice součástí panství Třeboutice patřící litoměřickému biskupství. Biskupství v Litoměřicích bylo zřízeno v roce 1655. Prvním litoměřickým biskupem se stal dosavadní litoměřický probošt Maxmilián Rudolf sv. pán ze Schleinitz (1605 – 1675). Šestý litoměřický biskup Emanuel Arnošt hrabě z Valdštejna (1716 – 1789, biskupem od r. 1759) dal v Křešicích přestavět a rozšířit barokní poutní kapli Panny Marie postavenou čtvrtým litoměřickým biskupem Janem Adamem hrabětem Vratislavem z Mitrovic (biskupem 1722 – 1733). Vznikl mariánský poutní kostel Navštívení Panny Marie hojně navštěvovaný také díky pramenu vody u něj.

Stejně jako Křešice, byly i Třeboutice statkem nejprve litoměřické kapituly a pak i biskupství. A to až do konce patrimoniální správy, která byla v roce 1850 nahrazena správou státní zřízením okresních a obecních úřadů. Nučnice patřily ve 14. století drobným šlechticům. Od poloviny 15. století byla ves součástí panství Ústěk. Po Bílé hoře se Ústěk dostal do držení jezuitů. O Sedlci není mnoho zpráv. Specifické dějiny mají Zahořany. Ve 14. století byla rozdělena mezi několik majitelů. Rozdělení vsi na několik dílů přetrvávalo do závěru 16. století, kdy celé Zahořany držel Radslav Vchynský z Vchynic. Jeho synovci Vilémovi hraběti Kinskému byl v roce 1634 majetek konfiskován. Zahořany obdržel nejprve Václav Zahraděcký ze Zahradek, který je postoupil Šlikům. Od nich je asi roku 1653 koupil nizozemský plukovník Jan de la Crone, který zde postavil zámek a na vrchu nad vsí kostel Nejsvětější Trojice. Od jeho dědiců koupili panství Zahořany původem skotský rod Ogilvy. Posledními majiteli byli Chotkové.

Znak obce odpovídá popisu: V zeleném štítě stříbrná halapartna vložená mezi dva zkřížené zlaté obilné klasy, dole s přikloněnými listy, provázená dvěma stříbrnými růžemi se zlatými semeníky. Halapartna je atributem sv. Matouše, kterému je zasvěcen křešický kostel. Klasy charakterizují obec jako zemědělskou. Růže jsou odvozeny od rodového erbu prvního litoměřického biskupa Schleinitze. Růže je také atributem Panny Marie, které je zasvěcen křešický poutní kostel. Dvě růže, dva klasy a jedna halapartna je celkem pět znakových figur, které se počtem shodují s počtem částí obce.

Vlajka má podobu: Zelený list. V žerd'ové polovině bílá halapartna ostrím k žerd'ovému okraji vložená mezi dva zkřížené žluté obilné klasy, dole s přikloněnými listy, provázená dvěma bílými růžemi se žlutými semeníky. Vlajka opakuje podobu znaku.

